

A SZENT

KERESZT

A Keresztrefeszített
Üdvözítő

Megjelenik
öt hetenkint
Évi előfizetés 70 fillér.

— A pécsi egyházmegyei hatóság 3378/1936. számú engedélyével. —

Társulatának
Hírnöke.

Megrendelhető:
Keresztrefeszített Üdvözítő Társulata
Pécs, Árpád-utca 25. Csekksz. 4984.

Novemberi gondolatok.

Mindenkor üdvösséges dolog a halálról megemlékezni. November havában azonban szinte önkéntelenül ébrednek lelkünkben megemlékezések a halálról. Mindenszentek ünnepe feltárja előttünk a szentek dicsőségét és boldogságát. A kegyelet, a hűséges szeretet azonban a temetőkbe is vonz bennünket, ahol szeretteink nyugsznak.

Lehetetlen, hogy a temetők sírhantjai a hívő ember lelkében ne ébresszenek mélyenszántó gondolatokat az örökkévalóságról. Lehetetlen, hogy legalább halottak napja ne világítson rá élesen a világ, az élet hiúságainak múlandóságára. Lehetetlen, hogy legalább ilyenkor ne támadjanak lelkünk mélyén szent és üdvösséges elhatározások.

Temetők sírhantjaihoz zarándokolva lehetetlen fel nem kiáltanunk Salamon királlyal: „Hiúságok hiúsága és minden csak hiúság!” Súlyos kalapácsütések döngetik lelkünket, amikor meg-megállunk jóbarátaink, rokonaink, ismerőseink sírjánál, de a temetők többi, előttünk ismeretlenek sírhantja is komoly szót hozzánk, élökhöz. Mindenik hant némaságában is döbbenetesen hangos és érthető tanítást kiált felénk: légy készen földi vándor, mert a te utolsó órád is elérkezik. — Hogy ez mikor lesz? Bizony senki sem tudja. De egyszer, — talán hamar, — talán sokára, — talán várva, talán váratlanul, — de egyszer biztosan itt lesz. — És azután? Boldog lélek amelyet útrakészen talál a hívő szó! Boldog, aki életében a keresztrefeszített Üdvözítő hűséges követője volt. Boldog, akinek reménysége és bizodalma életében és halálában a Szent Kereszt volt. Boldog, akinek élete összeforrt a Szent Kereszttel és akinek valóban a „lelki erő fája, hit sziklaszála, remény vitorlája, égi ígretünk tölgye, élethajónk e vérhullámos völgyben”.

Töredezett, korhadt kereszt . . .

Öreg, töredezett, korhadt kereszt, — mélységes a tanításod. Nyugtalan lelkem megpihen. Elhal a zsvivaj, elcsendesül a lárma, — csak ezt a mélységesen szép és értékes tanítást hallom. — Keresem, kutatom, ki pihen e kereszt árnyában. A név már lepoptott. Nem tudom, ki pihen a hant alatt. — Ember volt, — mint én, — mint te testvérem. Vágyakkal, örömmel, vagy szenvedéssel, könnyel teli életet élt talán, mint én, — mint te . . . Terveket szőtt; — néha talán szárnyaszegetten, csüggedten tette le a küzdelem fegyverét, — vagy szárnyaló lélekkel emelkedett a magasságok felé. — Nem tudom. — Csak azt tudom: ember volt, gyarló, szegény küzködő ember. Őt már régen szólította az élet és halál Ura a nagy számadásra. Milyen volt ez a számadás? Titok előttem. — Merengésemből magamra döbbenek. Egyszer engem is szólít majd az én Uram, — és nekem is számot kell adnom életem minden percéről. Ettől a számadástól függ örök sorsom . . . Én Uram, — én Istenem! Alázatosan bizó lelkemet Hozzád emelem. Hallgasd meg esdeklő gyermeked kérését. Kegyelmeddel maradj velünk én Uram, én Istenem, hogy a nagy számadás napja a boldog örökkévalóságba vezessen és valóban „Kereszt jelölje sírunkat, míg végre Kereszttel szálljon lelkünk föl az Égbel!”

Emlékezzünk meg a tisztítótűzben szenvedő lelkekről.

Ahányszor utam a temetők pompázó síremlékei előtt vezet el, mindenkor fájó érzés támad lelkemben. — Arra gondolok ilyenkor, vajjon azoknak lelke, akik e díszes síremlékek alatt pihennek hol, merre van? A föld hiúsága, pompája ideig-óráig őrzi emléküket; — de lelkükről emlékezik-e valaki? Akik sírját, sírjaikat pompával ékesen őrzik, vajjon gondolnak-e a lelkükre? Imával segítségükre sietnek-e, vagy könnyezésben, földies gyászban, ragyogó, pompás síremlékben merül-e ki a szeretetük?

Oh, ha igazán élő hittel emlékezzünk az elköltözöttekről, nem történnék az ima nélkül. Testvéreim, Keresztrefeszített Üdvözítő Társulatának tagjai, halljuk meg legalább mi a tisztítótűzből felénk sóhajtó lelkeknek könyörgését. Legyünk irgalmas-szívűek hozzájuk. Foglyok ők, akik nem szabadulhatnak ki szenvedéseik börtönéből, mígnem egészen megtisztultak, mígnem utolsó fillérig le nem rótták tartozásaikat a mindenek Urának.

A tisztítótűzben szenvedő lelkekért mondott imádság nem marad jutalom nélkül. Az a lélek; akinek imádságunk enyhülésére, vigasztalására, szabadulására volt, százszoros hálával lesz irántunk. A Keresztrefeszített Üdvözítő munkatársainak, a

Neki szentelt társulat tagjainak, mindenkinél buzgóbban kell a tisztítótűzben szenvedő lelkeknek imádsággal segítségükre sietniök. Legyünk irgalmasak hozzájuk, — hogy egykor hasonló irgalmasságban legyen részünk.

Égi vágyak szárnyain.

(3) Az idő szinte szárnyakon repült tova. A piciny gyermekből szorgalmas iskolás leánya lett. A gyermeklélekből mindinkább tudatosá vált az isteni Mesterhez vonzó szeretet. Epedve várta első szent áldozása napját. A gondos anyai kéztől védett tiszta gyermekszív ekkor már öntudatosan ismerte és járta az erényes élet útjait. Így fogadta szívébe először az édes Jézust. Valóban ünnep volt ez, nagy ünnep. Életének valóban legdrágább napja. Finom, kristálytiszta lelke megértette, hogy annál nagyobb szerencse nem érheti mint az, ha egészen átadja magát az Úr követésének, bármerre hívja. Hazatérve, otthonukba boldogan hajtotta fehér fátyolos fejceskékjét édesanyja keblére. Szó nem igen jött ajkára. Az édesanyjai szív azonban így is megérezte, hogy kicsi gyermekét az Úr ma egészen magához vonzotta.

Édesanya és gyermek ezentúl még bensőségesebb szeretetben szolgáltak az Úrnak. Erényekben gazdag élet volt ez. Zajtalan, csendes élet, amelyben azonban annál pompásabb erények illatoztak.

Az évek múltak. A kicsiny Mária lassan nagy leány lett. Ekkor borult életének derült egére sötét, szomorú felhő. Rajta is megvalósult az: „Akit az Úr kiválasztott, azt megpróbálja”. Rövid egymásutánban magához szólította az Úr a jó szülőket. Először az édes anyát vesztette el a kis család. Majd újra kopogtatott a, kérlelhetetlen halál és elragadta a szeretett édes apát. Máriát, a család legkisebbjét érintette legmélyebben a súlyos veszteség. Mégis ő viselte legbátrabban a nehéz keresztet. A szenvedés tüzeiben érett meg lelke egészen az Úr számára. Lelkében már első szent áldozásának napja óta égett a vágy, hogy a szerzetesi étellel egészen az édes Jézusnak adhassa magát. Ismerte jól a világot és annak hiúságos mulandóságát. Láttá a körülötte hullámzó veszedelmeket, amelyekben oly sokan örökre elvesznek. Szívében lángoló vágy ébredt áldozattá válni a veszendő, a tévelygő emberekért. Nem habozott. Bátran, hősi lélekkel magához ölelte az áldozat keresztjét, amelyet az Úr feléje nyújtott és követte hívását, hogy az értünk, bűnösökért szenvedő édes Jézusnak buzgó munkatársa lehessen a lelkek mentésében, — élete feláldozásával.

Így lett a kicsiny Máriából az Úr Jézus hűséges szolgáló leánya, aki nem ismert nagyobb boldogságot, mint szenvedni szeretetből, szenvedni bátran és követni a Mestert, bármerre vezet az égi vágyak hófehér szárnyain.

Vége.

Érdemes ?

Beleveggyülök a tömegbe. Látszólag céltalanul bolyongok. És mégis, ez a bolyongás nem céltalan. Figyelek. Hang üti meg a fületem... Hát érdemes élni? Így hallik innen is, onnan is. — Tovább... csupa örlő gond, — emésztő, idegfejlesztő harc, — nem érdemes élni... Így a hang. Innen is, onnan is hallik. — Tovább!... Megúntam, — nem bírom már. Nem érdemes élni! — Innen is, — onnan is, így tör fel a lelkekből...

Magamtól is megkérdézem... érdemes hát élni? Amint a kérdésre feleletet keresek a lelkemben, felnézek. A porból a magasba vonzza tekintetemet valami. Krisztus keresztjét látom. Rajt a vérző Üdvözítő, aki értem mindent elszenvedett, mert szeretett engem; kint, gyötrelmet viselt, keresztthalált szenvedett, hogy nekem legyen örök üdvösségem.

Lehajtom fejemet, megszegyenülten, alázattal, bűnbánattal. Most már nem kutatom, érdemes-e élni, Krisztus keresztje megtanított az élet értelmére. Az élet szenvedéseinek keresztútján, Krisztus keresztje útmutató nekem. A szenvedésben az édes Jézus előttem járt. Aki Őt ezen az úton hűségesen követi, bátran, nagylelkűen, a Kereszt dicsőségében is részesül az örökéletben. Ezért pedig érdemes élni, érdemes szenvedni, érdemes az élet keresztjeit türelemmel, hősi lélekkel viselni.

Akik roskadoznak az élet terhei alatt, akiknek lelkébe már-már a kétségek gyötrelmei akarnak befészkelődni, nézzenek ilyenkor a keresztben függő isteni Üdvözítőre. Forgassák elméjükben a vigasztaló igéket: „Ezek azok, kik nagy szorongatásból jöttek és megmosták ruháikat és megfehéřítették a Bárány vérében. — Ezek azok, kiket valaha nevetségesnek tartottunk és szidalmakkal illettünk. Mi balgák, az ő életüket boldonságnak állítók és végőket tisztelet nélkülinek. Ime, mint számláltatnak az Isten fiai közé és a szentek között az ő sorsuk”. (Jób. 5, 7. Bölcs. 5, 3—5.)

Az egyházi év.

Aki igazán komoly lelkiéletet akar élni, célját csak úgy érheti el, ha lelki-életét és annak minden mozzanatát szorosan összefűzi az Anyaszentegyházzal. Nem élhetünk igazán gyümölcsöző lelkiéletet elszigetelten, különváltan az Anyaszentegyház életéből.

„Együtt az Egyházzal” — nem lehet a hívő léleknek csak egy felkapott, — talán divatos szó. „Együtt az Egyházzal” — a hívő léleknek csodálatosan mély értelmű és mély tartalmú életvalóság, amely egész életét, minden cselekvését irányítja. Az Anyaszentegyház élete és az egyházi év az ő számára élet-

forrás, amelyből saját élete állandóan új energiát merít, új, gazdag forrásokba mélyíti saját élete gyökérzetét és amelyből táplálkozva csodálatosan értékes gyümölcsöket terem.

Az Anyaszentegyházhoz tapadó életünk azonban csak úgy lehet igazán gyümölcsöző, ha megismerjük az Anyaszentegyház életét. Így elsősorban ismernünk kell az egyházi évet ünnepköreivel, legbensőségesebb, csodálatos mélységű titkaival.

Az egyházi év három ünnepkörre oszlik. A karácsonyi, a húsvéti és a pünkösdi ünnepkörben vezet bennünket, gyermekeit végig az Egyház és megadja lelkünknek a mindenkor legszükségesebb támogatást, hogy küzdő lelkünk az örök üdvösségért vívott harcaiban kellően felvértezve és megerősítve érhesse el örök célját. — Ezeknek az ünnepköröknek a titkos mélységeibe kell a mi lelkünknek behatolnia, ha valóban együtt akarunk élni az Egyházzal. Krisztus várása, lelkünknek szomjazása az Üdvözítő után úgy válik majd valóban lelki megújulássá, ha belemerülve és egyesülve advent Krisztus-várásába, a megtestesülés szent misztériumában elmerülve megkíséreljük megérteni azt a nagy szeretetet, amely az édes Jézust a földre hozta. Ha ezt a szeretetet a lelkünkbe szívtuk, könnyebb lesz követni a Megváltó Jézust a Golgotás úton. Leborulásunk a Keresztrefeszített Üdvözítő szent Keresztjénél megnyugodottabb lesz. A Megváltó életével egyesített bűnbánó életünk könnyebbé teszi az élet keresztjeinek hordozását. A pünkösdi ünnepkör a lelki megszentelődés csodálatosan szép útjain vezeti a lelket célja felé: az Istennel egyesült boldog élet megvalósulásához már itt a földön — és majdan az örök mennyei boldogsághoz, Isten örök színelátásához.

Hillebrand Margit.

Ments meg engem Uram . . .

Az egyházi év utolsó heteiben a lelkek üdvéért aggódó Anyaszentegyház, az utolsó dolgokra irányítja gyermekei figyelmét. Már a Mindenszentek ünnepe, de még inkább halottak napja komoly, nagyon komoly gondolatokat ébreszt még a kevésbé elmélyedő lelkekben is. A természet maga is elmélkedésre int a maga enyészetével, lombohullásával, pusztulásával. Kérlelhetetlenül döngeti a halál örök igazsága lelkünknek talán zárt ajtait. Akarva-nem akarva meg kell nyitnunk lelkünket a sürgető figyelmeztetésnek: minden bizonytalan, az életben, — csak egy egészen biztos. Egyszer meg kell hálnom; egyszer meg kell válnom mindentől, ami nekem itt e földön kedves. Egyszer meg kell jelennem az én Uram Istenem előtt, hogy számot adjak földi sáfarkodásomról. Számot kell majd adnom minden szóról, gondolatról, cselekedetről. Számot kell adnom arról is, miként használtam fel azt a sok kegyelmet, amelyet kaptam.

Vajjon hány vádló támad majd abban a döntő, örök üdvömfellett döntő pillanatban ellenem? ... Kegyelmelek, amelyeket nem értékesítettem, jócselekedetek, amelyeket lanyhaságból elmulasztottam? ... Ki tudná felsorolni mindazt, ami vádlóan hül-lik a mérlegre, míg én remegve várom ítéletemet. — A léleknek, a szívnek legrejtettebb redői nyitott könyvként tárulnak fel a Mindenható előtt.

Amíg a földön élünk, Isten irgalmas és mindenkor kész megbocsájtani a hozzátérő tévelygő lelkeknek. Ott azonban az igazságos Bíró előtt állok majd.

Elkerülhetetlenül szükséges lelkemnek örök üdvéért mármost is gyakran, sőt mindennap könyörögnöm, alázattal, bűnbánattal: „Ments meg engem Úram az örök haláltól, ama rettenetes napon minden bajtól, midőn az ég és föld meg fognak indulni s eljössz a világot lángokban ítélni!”

Az irgalmas Isten most még adott nekem időt megtérésre, javulásra, lelkem tökéletesítésére. A ma, a jelen perc még az enyém, a következő órában ki tudja, nem kell-e már megjelennem az igazságos Bíró előtt. Ez a meggondolás sarkaljon arra, hogy minden percet lelkem üdve érdekében jól használjak fel, hogy egykoron én is azokhoz tartozzam, akikről olvassuk: „Eljön az óra, melyben mindazok, kik a sírokban vannak, meghallják az Isten Fiának szavát és föltámadnak, akik jót cselekedtek, az életre, ... (Ján. 5, 28—29.)”

„Ha nehezedre esik valaminek elviselése: vidd azt szenteséges sebeimbe és a szenvedés megédesül”. (Chambon M. Márta életrajza 37. o.)

„Úgy kell meghalnotok, hogy ajkaitokat mintegy szent sebeimre nyomjátok. — Nincs halál azon lélek számára, aki szent sebeimben hal meg, mert ezek adják a valódi életet”. (Ch. M. Márta életr. 38.)

„Szent sebeim minden biztonnyal megmentenek titeket... megmentik az egész világot”. (Ch. M. Márta életr. 38.)

ÜZENETEK

Az egyházi év c. cikkünk kapcsán az a meggyőződés érelődött meg bennünk, hogy lapunknak is együtt kell élnie az egyházi évvel. Éppen ezért az évfolyamot ezentúl nem januárban, hanem az egyházi évvel advent elején kezdjük, hogy ily módon is egészen bele tudjunk kapcsolódni az Anyaszentegyház életébe, az egyházi év szellemébe. Kérjük kedves előfizetőink megértését ezen ügyben. Második évfolyamunk így egy hónappal hamarabb zárul, de ezt igyekszünk majd azzal pótolni, hogy a következő számok nagyobb terjedelemben jelennek majd meg.

December elejével megindítjuk a harmadik évfolyamot. Őszinte hálánkat fejezzük ki valamennyi kedves előfizetőknek és kérjük továbbra is buzgóságukat a lap terjesztésében. Az édes Jézus bizonyosan gazdagon megjutalmazza majd minden fáradozásukat, áldozatukat.

Kérjük kedves előfizetőinket, terjesszék nagyon buzgón a Szent Sebek tiszteletét, hogy annak nagy értékét minél többen megismerjék és a Szent Sebek tisztelete által nagyon sok kegyelemben részesüljenek. Legyünk a következő évben a *Szent Sebeknek még buzgóbb tisztelői*.

Hálásan köszönjük az elmúlt évben hozzánk juttatott adományokat, amelyek segítségével, reméljük, most már nemsokára megvalósul a Szent Sebek örökös engesztelése.

Jurika Józsefné: A küldött adományt a jó Isten fizesse meg bőségesen. Mi a legcsekélyebb adományt is igen hálásan fogadjuk, mintahogy hisszük, hogy odafont is aranybetűkkel jegyzi be az édes Jézus szentséges Szívébe és a legcsekélyebbet sem hagyja jutalom nélkül. Nagyon örülünk buzgólkodásának!

Özv. Gámgol Istvánné: Nem feledkezünk meg imáinkban róla. A harmadik pénteki ájtatosságon külön is megemlékezünk róla.

Óo Emilia: Sajnáljuk, hogy eddig kérését még nem tudtuk teljesíteni és nem kerestük fel levélben. Pedig sok írni valónk lenne. Rengeteg munkánk van. — Kérünk buzgó imát az örökengesztelés kápolnája ügyében.

Mózes István: Fenti üzenetünk önnek is szól. A sok munka miatt maradtak eddig válasz nélkül kedves levelei. Vajjon az Úr Jézus ügye ott hogyan halad előre? Értjük a templom ügyét. Régen hallottunk róla.

Özv. Fehér Józsefné: Isten fizesse a küldött adományt! Nem volna lehetséges a lapot ott másokkal is megismertetni és számára előfizetőket szerezni? Minden előfizető előbbre viszi az örökengesztelés ügyét is.

Kántor Ibi, Nagypeterd: Hovatovább egy éve lesz, hogy levelet kaptunk. Pedig érdekelnek az ottani ügyek. Imáinkban nem feledkezünk meg senkiről. Az édes Jézus áldását kívánjuk Ibikének.

Schmidt Mária, Marcali. Mikor látjuk egyszer Pécsert? A Sancta Mariában igen nagy változások vannak. A jó Isten velünk van: Legközelebb hosszú levelet írunk. Igen örülnénk ha szintén hallanánk egyszer legalább levélben róla.

A társulati tagok imáiba ajánlottakért, állandóan imádkozunk. Kérjük az imaszándékok közlését továbbra is.

„Elmélkedések és imádságok“ a Keresztrefeszített Üdvözítő, Szent Sebeinek tiszteletére c. könyvecske kapható Pécs, Árpád-u. 25. Keresztrefeszített Üdvözítő Társulata. — A könyvecskéből befolyó jövedelmet az örökengesztelés céljaira fordítjuk. Az Úr Jézus Szent Sebeinek örökengesztelés kápolnájának előkészítési munkálatai erősen folynak. Támogassuk tehetségünk szerint az örökengesztelés eszméjét. Az édes Jézus megjutalmazza majd a legcsekélyebb buzgólkodást is, amelyet szent Sebeinek tisztelete érdekében teszünk. Ő mondotta Márta nővérnek: „Minden szó, amely szent sebeim érdekében elhangzik, örömet, kimondhatatlan örömet szerez nekém“. (M. Márta nővér kiv. életr. 26. o.)

Szemelvény a könyvecskéből.

„... Tekervényes utakon engedtélt kalandozni. Titkon azonban erősen tartottad egyik kezemet, — én még nem is sejtetem. Kacagva szedtem az élet örömeinek felém bölintgató virágait. — Te Jézusom hagytál; — még nem mondtad, hogy illatosabb, szebb virágokat őrzöl számomra. Erényeid virágkertjébe még nem engedtélt nekem bepillantást. Mint rakoncátlan, tarka lepkét kergető gyermek nagyon is eltávolodtam e kerttől. El is tévedtem. Vadonba, — tüskés, tövises vadonba kerültem és ott, abban a vadonban sebezted meg tévelygő gyermeked szívét szereteted tűzével. Ott kerested fel a megsebzett szívű, tévelygő báránykát és kiszabadítottad a széles útmenti vadon tövissei közül. A bárány követte pásztorát. Néha talán még visszapillantott a széles útra. Egyszerre azonban észrevett valamit. A pásztor lába véres volt. Megsebezte az út köve; tövis megtépte, felvérezte. A bárányka szorosabban odasímult pásztorához és akkor vette csak észre, mennyi sebből vérzik hűséges védelmezője. Egészen szorosan a pásztor lábaihoz símult és szeretettel odahajtotta fejét a vérző sebekre. A pásztor pedig szívére emelte a hozzásímuló bárányt és ekkor vette észre a kicsiny bárány, hogy pásztor szíve is egy nagy, mély, sebből vérzik. Egészen odasímult a vérző szívre, hálával, szeretettel — és hallgatta ennek a vérző szívnek dobogását, míg könnye behullott a pásztor szívének sebébe... Azóta a bárányka nem tud megválni pásztorától. Hűséges utitársa uttalan, útjain. Azóta a saját lábát is megsebezte az út köve, megtépte, megvérezte a tövis; — mégis követi jó pásztorát és vele együtt keresi a többi, eltévedt báránykát.

Kiadja: a Keresztrefeszített Üdvözítő Társulata és a Sancta Maria Intézet. Szerkesztésért és kiadásért felelős a S. M. I. igazgatója: Mirbach Júlia.